

UZASADNIENIE

Powód, (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., domagał się zasądzenia od pozwanego A. P. kwoty 7.888,00 zł. z odsetkami ustawowymi i odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany zawarł w dniu 24.11.2011 r. z (...) Bank S.A. (wierzycielem pierwotnym) umowę o produkt w postaci karty kredytowej (...) Bank (...) o numerze (...) oraz w dniu 21.09.2011 r. umowę o produkt w postaci limitu kredytowego w rachunku depozytowym o numerze (...). Przedmiotem łączącego strony stosunku prawnego było z jednej strony zobowiązanie wierzyciela pierwotnego do przydzielenia limitu kredytowego oraz rozliczenia operacji, dokonywanych przy użyciu karty płatniczej, z drugiej zaś zobowiązanie pozwanego do zapłaty kwot operacji, rozliczanych za pomocą karty oraz zwrot kwot wykorzystanego limitu kredytowego w terminie, przewidzianym w umowie. Pomimo precyzyjnie ustalonych warunków kontraktu, pozwany nie zaspokoił wszystkich należności, wynikających z powyższego stosunku prawnego. Roszczenie, wynikające z umowy nr (...), stało się wymagalne w dniu 09.04.2013 r., a roszczenie z umowy nr (...) stało się wymagalne w dniu 29.03.2013 r., w związku z rozwiązaniem ww. umów wobec opóźnienia pozwanego. W dniu 24.10.2013 r. wierzyciel pierwotny dokonał przelewu na powoda przysługującej mu od pozwanego wierzytelności w trybie art. 509 k.c. Powód nabył jedynie prawo do wierzytelności, wynikającej z umowy karty kredytowej. O cesji wierzytelności pozwany został poinformowany pismem z dnia 12.10.2016 r. Wezwano go również do dobrowolnej spłaty należności. Na zobowiązanie na dzień sporządzenia pozwu, tj. na kwotę 7.888,00 zł., składają się: należność główna, wynikająca z umowy nr (...) w kwocie 894,87 zł., kwota 223,23 zł. tytułem odsetek umownych naliczonych przez wierzyciela pierwotnego w związku z zawarciem umowy nr (...), liczonych za okres korzystania z kapitału, należność główna, wynikająca z umowy nr (...) w kwocie 6.000,00 zł., kwota 367,89 zł. tytułem odsetek umownych naliczonych przez wierzyciela pierwotnego w związku z zawarciem umowy nr (...), liczonych za okres korzystania z kapitału, kwota 402,01 zł. tytułem odsetek za opóźnienie. Jednocześnie powód wyjaśnił, że w dniu 04.01.2013 r. Bank (...) S.A. połączył się zgodnie z art. 124 ustawy Prawo bankowe oraz w trybie ustawy Kodeks spółek handlowych z (...) Bank S.A. z siedzibą w W., na skutek czego nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) Bank S.A. jako banku przejmowanego na rzecz Banku (...) S.A. jako banku przejmującego. Zgodnie z art. 494 k.s.h., Bank (...) S.A. wstąpił z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki przejmowanego (...) Bank S.A. i stał się następcą prawnym pod tytułem ogólnym wszystkich wierzytelności łączących się podmiotów.

Pozwany, A. P., nie stawiał się na rozprawie, nie złożył odpowiedzi na pozew, ani w żaden sposób nie ustosunkował się do żądania pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

(...) Bank S.A. z siedzibą w W. udzielił w dniu 21.09.2011 r. pozwanemu A. P. na jego wniosek limitu w kwocie 6.000,00 zł. na okres od dnia 21.09.2011 r. do dnia 28.09.2012 r., który był jednocześnie ostatecznym terminem spłaty. W dniu 27.12.2011 r. pozwany zawarł z (...) Bankiem S.A. z siedzibą w W. umowę ramową nr (...) sprzedaży produktów i usług bankowych. W dniu 27.12.2011 r. ww. Bank udzielił mu limitu w kwocie 5.000,00 zł. na okres od dnia 27.12.2011 r. do dnia 31.12.2012 r., który był jednocześnie ostatecznym terminem spłaty. Z kolei w dniu 05.04.2012 r. ten sam Bank przyznał pozwanemu limit w kwocie 6.000,00 zł. na okres od dnia 05.04.2012 r. do dnia 29.03.2013 r., który był jednocześnie ostatecznym terminem spłaty.

(dowód: umowy, karta 9, 10, 11, 13)

W dniu 24.10.2013 r. pomiędzy Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. a (...) 1 Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w G. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, na podstawie której Bank sprzedał na rzecz Nabywcy wierzytelności z tytułu należności głównej (kapitał), opisane w

Załączniku nr 2 do Umowy, Załączniku nr 3 (z zastrzeżeniem punktu 3.4) oraz Załączniku nr 4, a nabywca oświadczył, że wierzytelności te kupuje (pkt 2.1 umowy).

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności, karta 24-32)

Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wystawił w dniu 22.11.2013 r. zawiadomienie o zmianie wierzyciela w związku z dokonaniem przelewem wierzytelności, dotyczące umowy kredytu nr (...) z dnia 24.11.2011 r. i nr (...) z dnia 21.09.2011 r., zawartych z A. P.. (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wystawił w dniu 16.01.2014 r. wezwanie do zapłaty kwoty 8.556,32 zł., a w dniu 14.10.2016 r. – przedsądowe wezwanie do zapłaty, kierowane do A. P..

(dowód: zawiadomienie o zmianie wierzyciela, karta 18-19, wezwanie do zapłaty, karta 20-21, przedsądowe wezwanie do zapłaty, karta 22-23)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem powód nie wykazał, aby przysługiwało mu roszczenie, dochodzone pozwem.

Powodowy Fundusz Inwestycyjny wywodzi swe roszczenie z umowy przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 24.10.2013 r. z Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W., na podstawie której – jak twierdził – nabył dochodzoną pozwem wierzytelność. W ocenie Sądu powód nie udowodnił, aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności, przysługującej Bankowi (...) S.A. względem pozwanego A. P..

W myśl przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. Przy czym w wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień, przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana), przez przede wszystkim wyraźne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, co wymaga oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność. (vide: Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.)

W umowie przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 24.10.2013 r. pomiędzy Bankiem (...) S.A. a powodem, wskazano jedynie ogólnie, że Bank przenosi na rzecz Funduszu wierzytelności, wymienione w Załączniku nr 2 do Umowy, Załączniku nr 3 oraz Załączniku nr 4, a nabywca oświadczył, że kupuje te wierzytelności (pkt 2.1 umowy). W ww. umowie brak jest jakiegokolwiek odniesienia do wierzytelności, dochodzonej od pozwanego. Powód przedłożył co prawda fragment wykazu wierzytelności, w którym na stronie 223 i 13 figuruje pozwany jako kredytobiorca, jednakże z niczego nie wynika, że wykaz ten stanowi którykolwiek z Załączników, o których mowa w pkt 2.1 umowy przelewu z dnia 24.10.2013 r. Ponadto złożony odpis fragmentu wykazu wierzytelności jest nieczytelny w części, dotyczącej numerów umów bankowych. (vide: karta 34-35)

Dowodu nabycia wierzytelności nie stanowi także pismo z dnia 22.11.2013 r., adresowane do pozwanego, informujące o sprzedaży wierzytelności. Podnieść należy, że brak potwierdzenia, że zostało ono w ogóle do pozwanego wysłane. W związku z powyższym może ono stanowić dowód jedynie tego, że pismo o takiej treści zostało rzeczywiście

sporządzone. Za dowód nabycia wierzytelności tym bardziej nie można uznać wezwań do zapłaty z dnia 16.01.2014 r. i z dnia 14.10.2016 r., bowiem pochodzą one od powoda.

W niniejszej sprawie podnieść należy także, że z dołączonych do pozwu odpisów umów z pierwotnym wierzycielem – też mało czytelnych – wynika, że pozwany zawarł z (...) Bankiem S.A. z siedzibą w W. trzy umowy o limit kredytowy. W żadnej z dołączonych do pozwu umów, czy raczej potwierdzeń udzielenia limitu, nie widnieje numer, na który powołano się w uzasadnieniu żądania, tj. nr (...) i nr (...). Nie ma również wśród załączników umowy z dnia 24.11.2011 r. Brak zatem dowodu, że pozwanego i pierwotnego wierzyciela łączyły umowy o produkt bankowy o powołanych wyżej numerach. Tymczasem w przypadku cesji wierzytelności warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06). Powód nie wykazał też żadnym środkiem dowodowym, że umowy, na które się powołuje, zostały wypowiedziane (rozwiązane) i że pozwany nie wykonał ciężącego na nim zobowiązania.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż powód nie wykazał, aby przysługiwała mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność. Nie udowodnił również swojej legitymacji czynnej w niniejszym procesie. Zgodnie zaś z ogólną zasadą, wyrażoną w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., w myśl którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Z przytoczonych przepisów jasno wynika, że to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jego roszczenie, co oznacza, że powinien on wykazać wszystkie okoliczności, stanowiące podstawę żądania pozwu. W procesie nie jest rzeczą sądu zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach.

Z tego obowiązku nie zwalnia powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda, jeżeli nie budzą one uzasadnionych wątpliwości i nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.).

Sąd miał na uwadze, że w sporach z konsumentami należy zachować szczególną ostrożność przy ocenie ewentualnego przyjęcia za prawdziwe twierdzeń, zawartych w pozwie, zwłaszcza w sprawach, w których konsument nie podejmuje jakiegokolwiek obrony. Przy czym za niedopuszczalne należy uznać rozumowanie, zgodnie z którym z samego faktu milczenia pozwanego można wnioskować o potwierdzeniu przez niego prawdziwości twierdzeń powoda. Stąd za minimum w tego rodzaju sprawach należy uznać obowiązek przedstawienia umów, potwierdzających istnienie wierzytelności i legitymacji czynnej do jej dochodzenia przez powoda. Sąd orzekający w niniejszej sprawie stoi na stanowisku, że dalece niewystarczające dla ustalenia tych okoliczności w procesie jest samo oświadczenie powoda, nawet dla potrzeb wydania wyroku zaocznego.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.

SSR Agnieszka Brzoskowska